

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **R. J. i E. R.**

oskarżonych z art. 160§2 k.k. i art. 160§3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w 25 września 2018 r.

skarg obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we W.

z dnia 6 czerwca 2018r., sygn. akt IV Ka [...],

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 4 stycznia 2018r., sygn. akt II K [...]

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił:

1/ oddalić skargi,

**2/ kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonych
w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

R. J. oskarżony został o to, że w dniu 21 września 2014 r. w O. nieumyślnie naraził J. Ł., będącą w 21 tygodniu ciąży, na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że będąc lekarzem dyżurnym Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Szpitala [...] w O. zaniechał wykonania u pacjentki J. Ł. badania USG jamy brzusznej i miednicy mniejszej pomimo istnienia wskazań do wykonania takiego badania, co stwarzało realną szansę na ujawnienie patologii w obrębie nerki lewej, w wyniku czego doszło

do postawienia u J. Ł. błędnej diagnozy to jest kolki nerkowej i nierozpoznanie rzeczywistej przyczyny zachorowania to jest patologii w obrębie nerki lewej i w konsekwencji opóźniło zdiagnozowanie u J. Ł. krwawienia wewnętrznego i wdrożenie prawidłowego leczenia rzeczywistego schorzenia,

tj. o czyn z art. 160 § 2 i 3 k.k.

E. R. oskarżona została o to, że w dniu 21 września 2014 r. w O. nieumyślnie naraziła J. Ł., będącą w 21 tygodniu ciąży, na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że będąc lekarzem dyżurnym Oddziału Ginekologiczno-Położniczego Szpitala [...] w O. zaniechała wykonania u pacjentki J. Ł. badania USG jamy brzusznej i miednicy mniejszej pomimo istnienia wskazań do wykonania takiego badania, co stwarzało realną szansę na ujawnienie patologii w obrębie nerki lewej, w wyniku czego doszło do postawienia u J. Ł. błędnej diagnozy to jest kolki nerkowej i nierozpoznanie rzeczywistej przyczyny zachorowania to jest patologii w obrębie nerki lewej i w konsekwencji opóźniło zdiagnozowanie u J. Ł. krwawienia wewnętrznego i wdrożenie prawidłowego leczenia rzeczywistego schorzenia,

tj. o czyn z art. 160 § 2 i 3 k.k.

Wyrokiem z dnia 4 stycznia 2018 r., sygn. akt II K [...] Sąd Rejonowy w O. uniewinnił oskarżonych od popełnienia zarzucanego im czynu.

Powyższy wyrok zaskarżył prokurator, zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że dowody zebrane w toku postępowania przygotowawczego i postępowania przed Sądem, nie pozwalają na przypisanie oskarżonym zarzucanych im czynów, podczas gdy dowody te i okoliczności ocenione we wzajemnym powiązaniu prowadzą do wniosku przeciwnego;

- obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mających wpływ na treść orzeczenia, polegającą na przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie dowolnej i niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i zasad prawidłowego rozumowania oceny dowodów zebranych w sprawie, a w szczególności opinii biegłych lekarzy z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej [...] Uniwersytetu Medycznego w K. oraz bezpodstawnym przyjęciu, że opinia ta nie

stanowiła podstawy do uznania odpowiedzialności oskarżonych w zakresie zarzucanych przestępstw i w konsekwencji przyjęcie, że nie można obiektywnie przypisać oskarżonym skutku w postaci zwiększenia niebezpieczeństwa pokrzywdzonej lub zmniejszenia tego niebezpieczeństwa i rozstrzygnięcie istniejących zdaniem Sądu niemożliwych do usunięcia wątpliwości na korzyść oskarżonych.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w O. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2018 r., sygn. akt IV Ka [...], Sąd Okręgowy we W. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Skargę od wyroku Sądu Okręgowego we W. wnieśli obrońcy oskarżonych, zarzucając obrazę przepisu art 437 § 1 i 2 k.p.k. poprzez naruszenie prawa procesowego, polegające na uchyleniu przez Sąd Okręgowy we W. wyroku Sądu I instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania.

W konkluzji obrońcy wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wskazano podstawy skargi, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania zachodzenia wskazanych wyżej podstaw (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., IV KS 6/16, LEX nr 2204960). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego musi jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Zgodnie jednak z art. 454 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji i przepis ten wskazany został w art. 437§2 k.p.k. jako jedna z podstaw uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Zauważyć trzeba, że w obowiązującym obecnie modelu postępowania odwoławczego, sąd II instancji może i powinien samodzielnie przeprowadzać dowody, również te, co do istoty sprawy. Rzecz jednak w tym, że w ocenie Sądu Odwoławczego w niniejszej sprawie materiał dowodowy został zebrany w sposób prawidłowy i brak podstaw do przyjmowania, że wymaga uzupełnienia.

Sąd Okręgowy jako naruszone przez Sąd I instancji dostrzegł natomiast zasady z art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz z art. 5 k.p.k. poprzez uznanie, że w sprawie istnieją wątpliwości, których nie da się usunąć. W tej ostatniej kwestii, wskazał na decydującą rolę opinii biegłych, które wszak uznane zostały za jasne i kompletne.

W tej sytuacji, rzeczywiście Sąd Odwoławczy nie mógł postąpić inaczej, jak orzec o uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, skoro merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy nie było możliwe wobec wyrażonego w art. 454 §1 k.p.k. zakazu *ne peius*.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.